

„KJER SO ME ZIBALI MAMICA MOJA“

Na Meškovem domu

Potovanje po pokrajini, ki je delala pisanecja Ksaverija Mašeka, te navzduž nekih stranskih vodov občineom. Za same ceste od Jihova na vzhod proti Vojniku. Vsaj tistih dan se si je, esprav asfaltno, čisto lastili kmečki povzroči značilnim pletenim košči kot v nekdanjih casih (tah je sledil in Ptuju vedeni tržni dan) in marsikratna domačija kraj ceste je kazala s povezenjo slammato streh ter micaški okenerci zares starodavno živeli. Venesacroga ravinja sirsrega Ptujskega potja, v katerem se na levu iztekoju izbrani obronki vinovalnih Slovenskih goric.

Do hrvaških, do Mekoprške rovinščine, kjer moramo na začetku Ormožca zaviti

Da bi prisli do Meškovega rojstnega kraja, moramo na začetku Ormoža zaviti na levo v Goriče, na sever proti Tomažu. Zaidešmo v skromno dolinico, iz katere ne vidisdalec. Namesto strnjenej naselij srečujemo je bolj posamič posejane domovine. Vas Ključarovci, kamor smo namenjeni, je razpotegnjena na dolgo in je uradno razdeljena v Spodnje in Gornje. Mi gremo v gornji konec.

Vasica z ljudskim imenom Škrej steje se sedem hilj. Ustavimo se tam, kjer sta se obiskar ceste izbrali prostor dve domačiji. Meškovi so lastniki desne - Gornji Ključarovci st. 4. Tu se je pisatelj rodil.

Odrinem široko leso v plotu. Na dvorišču me pozdravi desetina pujsov, ki se pase v rije po blatu. Iz odprtrega hleva se oglašita konja, žrebica v kotu rado-vedne obrne glavo.

Povznam se po visokih stonipnicah in odprem vežna vrata. V kuhinji ni nikogar. Potkram na desni, a ne morem prav dognati, če se je kdo oglasil. Nazadnje le vstopim v polmraku namenjen postejaličnika.



TRIJE RODOVI PRED MEŠKOVO ROJSTNO HIŠC

še přičakuje, že gre proti devadesetím? Posloviti se bo treba...» Domači pozne povejo, da boleha že od zime. Pa saj oče tudi dosti nezadovolji, še pristavijo.

V spomin si priklikni prvi obisk predlanskim. V 86. letu je bil — pa kako čil in zgovoren ter bistro razgledan po dogajanjem doma in v svetu! Se s kolesom se je vozil, če lo niti biha cestna prenancada, kar hodil, že je mogo težje.

Ko sem mu voščil dober dan, se je živahnio orzi k meni. Pasel je svinje (zdaj se morajo same), a zmotil sem ga bil ravno pri maici; čremn kruhi z zaseko, kakor je tod v navadi. Po prven tipanju mi je pokazal klop pod lipico v pogovor se je kmanu razvezal, ko da sta starca znanca. Vmes je prigrizoval in od casa do časa z blicem zamaahnal po nadleženim pujsi ali pozorno obrnil glavo k cesti, se je vozil, če le ni bila cesta prerogata, ker hodil že malo teže.

Zadnji se živi izmed sedmih otrok je, namunite se, ker mu starost seveda ne ugane prav. Oče jim je umrl v 85 letu, brat Franc (Kaspar), pisatelj, je že načel devetdeseto, ko smo se od njegove smrti januarja 1964 za zmeraj poslovili na održanje. Sedah nad Slovenskim Gradcem, v urošlejskem Prežihovem svetu. Zilav rod, spomini.

Po maleni sem napajal pogovor na brata. Stvaridepot let da ni bili doma, ed octeve smrти. V miladiosti ga je Ivan radi obiskoval po koroskih farah, kjer koli duhovnik učil. Spominja se Štefanec pri Klopinjancem leszer pri Št. Dapozabil miladi Korosteč, ki ga kar nica ni razumeval, ko sta se sponzorovali (pomenovalo), on pa njo je Brat Franc da mu je dosti ponagajal, zato tudi ni prav napisal, da je bil v tem času že umrl.

In govorila svá seveda o gospodarstvu. Petinajet hektarovim jim je slovek ostalo, z obdobjovalnega zemljišča. V tem času pa bili že za kralj trda, dlevec ne ve množični, vendar mi je počakal novo motorno kosilnico, s katere si opravi v eni urici, kar so stříky kocsi cel depoldan. In vodovod so si napela skupno s sosedoma. Naopak se, torej n nujšči, da je, da potrebuje napeljati.

Tako sva pri prvem obisku izjelovala s starim gospodarjem, ki zdel v hiši, kjer je prej živel, tudi njegov oče, ki je bil stratež na vojski, vratio takratno območje na krajev ramenja pod vladom Švedov. Še občutno kmečki dom je to, vez do kuhihino naravnosti, s hisksko na levu pa zhisko s stičebnico na desni. Tu ob vratih visita dve ure na ujetni, vendar ena že ne titkata več. Ena pa bo čas kazala še naprej in redno bila svoje ure.

Ko se vraćam iz Međeskoj domaćeg kraja, pozvanoj u meni njegove besede: "Jaz sam bi toliko srećan, da sem živel vedno u lepih pokrajinama. Paradiz mojega življenja je moja rojstna vas." Mislim, da se mu je tudi zato povod desalo lepo, ker je znal lepoto odkrivati. In potem jo je kot pisatelj dell' se drugim. Sest knjig pa ima naslov **MLADIM SRCEM**.